

Jozef Israëls te Venetië.

HET GEBED VOOR DEN MAALTIJD. (COLL. DOUAIRIÈRE LOUISE VAN ALPHEN, 'S GRAVENHAGE).

levensvreugde, hoe bewondert een ieder ze, al is hij maar enkele oogenblikken met hem samen! En daar, als getuigenis van zijn vlijtig werk, hangen de wonderbare doeken in het hooge, rustige licht van de eerezaal die Venetië hem toedacht; hangen daar „Als men oud wordt”, „Het sobere maal”, „Na de mis”, het zelfportret en zoovele andere aangrijpende schoonheden, die hij te scheppen vermocht. Zoovele en toch zoo weinige in vergelijking met het vele dat hij in zijn lang en rusteloos arbeidend leven wrocht.

Daar in die zaal hangt de atmosfeer van

ons vaderland; van onze Hollandsche stranden en luchten en zeeën, van onze velden en weiden, van ons binnenhuisleven! Iets van de ziel van ons volk en van ons land is daar uit de doeken gevloten en staat er om u en fluistert u aan de ooren.

Een vreemde bekoring, die u aangrijpt, machtig en onweerstaanbaar, en u niet los laten wil.

Hoe groot en mooi is ons vaderland, waar het zulk een meester onder de zijnen bezit om het zóó in al zijn schoonheid de wereld te toonen!

